

Bilag 2

Nogle af retsudvalgets spørgsmål til justitsministeren vedrørende forslag til udlændingelov og dennes svar herpå

Spørgsmål 6:

»Ad § 7, stk. 1, nr. 1:

Hvordan vil ministeren foretage den behovsvurdering, der er nævnt i bestemmelsen?»

Svar:

Efter lovforslagets § 7, stk. 1, nr. 1, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, efter ansøgning gives opholdstilladelse til udlændinge, som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og som befinder sig her i landet eller på grænsen og »har behov for beskyttelse i Danmark«.

Udtrykket »har behov for beskyttelse i Danmark« skal ses i sammenhæng med det såkaldte førsteasyllandsprincip, der i varierende udformning følges i praksis ikke blot i Danmark, men også i andre lande. Dette princip skal ikke blot ses som et udslag af et internationalt fordelingsprincip, men også i sammenhæng med et ønske om, at det begrænsede antal opholdstilladelser, som på grund af den gældende kvotaordning årligt kan udstedes til flygtninge, fortrinsvis bør komme de asylansøgere til gode, som har det mest påtrængende behov for at opnå flygtningestatus.

Det kan i forbindelse hermed oplyses, at der siden 1979 på de årlige bevillingslove har været optaget et beløb svarende til udgiften til integration af ca. 500 flygtninge om året. Ud over den årlige kvota har Danmark endvidere i de senere år modtaget et betydeligt antal bådflygtninge fra Vietnam. De årlige udgifter til integration af flygtninge er i dag ca. 100 mill. kr.

Princippet om første asylland indebærer, at der ikke gives opholdstilladelse til en flygtning, hvis den pågældende allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længere ophold i et andet land, derboende nære slægtninge eller andre tilsvaren-

de stærke tilknytningsfaktorer til vedkommende land har en nærmere tilknytning til dette end til Danmark. I sådanne tilfælde bør den pågældende henvises til i stedet at søge beskyttelse i dette andet land. Har vedkommende derimod kun kortvarigt opholdt sig i et andet land på vej fra forfølgelseslandet til Danmark, vil asyl ikke blive nægtet efter princippet om første asylland.

Det fremgår af betænkningen side 128 ff og side 137 ff, at spørgsmålet om førsteasyllandsprincippet har været genstand for omfattende drøftelser i udvalget. Udvalgets flertal har fundet, at Danmark ikke bør binde sig til en fast udformning af dette princip, før der foreligger en international aftale herom, mens mindretallet har foreslået, at der i loven gives begrebet et mere præcist indhold.

Justitsministeriet finder det ønskeligt, at der opnås enighed om den nærmere fastlæggelse af indholdet af begrebet første asylland på internationalt plan, f.eks. i Europarådet, hvor emnet på bl.a. dansk initiativ er taget op til drøftelse i en ekspertkomité. Indtil en fælles international løsning af problemet foreligger, finder justitsministeriet imidlertid, at der må lægges afgørende vægt på, at Danmark ikke ved at binde sig til en præcis formulering af begrebet i loven kommer til at påtage sig en internationalt set ensidig og økonomisk set uoverskuelig forpligtelse på dette område. Der henvises i den forbindelse bl.a. til de ovennævnte oplysninger vedrørende den gældende kvotaordning og udgiften i forbindelse hermed.

Spørgsmål 8:

»Ad § 18:

Hvor mange udenlandske statsborgere er i henhold til bistandslovens § 4 blevet hjemsendt til deres hjemland siden bistandslovens ikrafttræden?»